

Però quin efecte Illa...?

Jordi Sedó

Lingüista i escriptor
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

Qui ens ho havia de dir, que enyoràriem els polítics de la transició? No pas necessàriament per les idees i les formes que van impulsar, que llavors ens van semblar, ben ingènues, innovadores, avançades i suficients, quan deixaven ben viva –d'això, ens n'hem adonat més tard– la llavor de tot el que està patint aquest país els darrers temps, sinó també per la talla política de les persones que la van dur a terme en primera fila.

Veient el debat de TVE del diumenge 31 de gener i el penós nivell que van mostrar els representants dels partits que aspiren a formar govern i a ocupar la presidència de la Generalitat, hom s'adona de fins a quin punt la manca d'idees, l'interès purament electoralista dels candidats i l'absolut menyspreu pels interessos d'aquells a qui diuen voler servir presidia el plató.

L'espectador, independentment de la seva ideologia, no podia per més que enyorar els Pujol, Roca, Trias Fargas, Maragall, Raventós, Barrera, Fraga..., polítics hàbils, brillants en la seva oratòria i capaços d'engrescar el seu electorat amb un discurs intel·ligent i elaborat, amb prou cintura per sortir-se'n de qualsevol atzucac en què volgués ficar-los un entrevistador o un rival. Avui, els polítics catalans que podrien emular aquells són a la presó, a l'exili o apartats de la política per inhabilitació o per cansament de continuar estavellant-se contra el mur de repressió que imposa l'Estat.

I em vull referir especialment al candidat Illa com a especialment mancat de propostes, que va venir amb els consells dels seus assessors al saró, quatre cosetes ben apreses que no li permetien anar més enllà de repetir, repetir i repetir fins a l'extenuació, sobretot, dues frases en aquell castellà impostat que gasta, que va fer servir tota l'estona i amb el qual pretén, patèticament, amagar un estentori accent català que el traeix gairebé més del que ell va traïr la seva llengua, ple de terminacions forçades com les de *Madriz* o *verdaz*, unes vocals excessivament tancades i un relaxament de les essences finals que les converteix en sonores quan la paraula següent comença amb vocal, com a "*Esesto lo que queremos explicar*", entre molts altres detalls, que ometo per no cansar.

PRIMERA IDEA BÀSICA

Però analitzem dues frases més, que no pas idees, que repetia un cop i un altre creient que, així, s'escaparia hàbilment de respondre alguna de les escames dels seus rivals polítics, quan la veritat era que, cada cop, quedava ben retratada la seva manca de propostes i de recursos oratoris. La prime-

ra, "*Hay que pasar página.*" Passar pàgina, senyor Illa...? –i disculpi si l'ofèn que no li parli en castellà perquè ens entengui tothom– Passar pàgina de què...? Del brutal atonyinament de milers de persones de totes les edats que el Primer d'Octubre volien votar pacíficament? De l'aplicació dubtosament legal de l'article 155 de la qual el seu partit va ser còmplice necessari? Dels presos polítics i exiliats i dels milers de catalans que avui es troben imputats per foteses amb càrrecs gravíssims? O del clam d'un referèndum legal i vinculat al qual donaven suport, en aquesta darrera legislatura, unes formacions (JuntsxCat, ERC-Cat, CatComu-Podem i CUP) que, en total, havien obtingut el 54,96% dels vots, mentre que els partits que hi eren contraris (Cs, PSC i PP) només havien obtingut el 43,45%?

De tot això, vol que passem pàgina? Com si no hagués passat res? Quina barra! Vol que els partits independentistes diguin: "Ai, ai, perdó, perdó...! No volíem pas molestar demanant la independència...! Disculpin, eh...? No ho tornarem a fer." És això el que hem de fer per a passar pàgina? Passi-la vostè, la pàgina, per l'amor de Déu, si li ve de gust i deixi que cada partit exposi el que troba que ha d'exposar i que propugni les idees que creu millors per a la nostra societat! Qui coi s'ha pensat que és per anar donant consells del que han de fer o pensar els altres candidats?

No sap donar més raons, el senyor Illa? No sap fer altra cosa més que aconsellar als partits independentistes que se l'embeinin un altre cop, que s'empassin les seves idees i que continuïn fent com si res? Què han de fer: conformar-se amb l'autonomia vigilada que graciosament els ofereix l'Estat si es porten bé i a callar que fan molt de mal de cap i calladets estan més guapos? Però què s'ha cregut, home...? No sé quin assessor li ha ficat al cap aquesta idea del passar pàgina, però com a element de campanya, em sembla contraproduent i ben bé de fireta.

SEGONA (I ÚLTIMA) IDEA BÀSICA

I després n'hi una de molt bona també: *el diàleg dentro de la Ley*. No en volia sentir una altra...! Aquesta, la va repetir, també, fins al cansament, cada cop que se li deia que alguna solució havia de donar, l'Estat, a la demanda dels catalans. Però quin diàleg hi pot haver dins la llei si, precisament, el que vol l'independentisme és superar la llei que encotilla la seva aspiració?

L'unionisme s'aprofita del fet que l'"status quo" afavoreix la seva opció i vol impedir que s'esbrini quina és l'opció majoritària de la societat

Que ho troba lleig, això de trencar la llei, senyor Illa? Deixi'm que li transcriuï una encertadíssima piulada que va fer Òscar Andreu aquesta setmana i que jo subscriuria plenament. Deia així: "Si això que diu Illa: '*Sólo hay diálogo y democracia dentro de la Ley*' fos veritat, les dones no podrien votar, els gais no es podrien casar, no existiria la jornada de vuit hores, Rosa Parks no hauria passat a la història, el PSOE i el PP no haurien negociat amb terroristes, etc." No es pot expressar més clar.

Senyor Illa, el que el PSC –i el PSOE al darre– pretenen amb aquest *diálogo dentro de la Ley* és, ras i curt, que no canviï res. Que es quedi tot tal com està. Fer quatre cosetes que semblin canvis i, si convé, després, incomplir-los. I els partits sobiranistes, que deu pensar que són una mica babaus, es quedaran contents i enganyats –oi?– i preguntant-se amb aquella cara de qui baixa de l'hort: "Ui, què ens ha passat...?" És aquesta la seva recepta perquè la taula de diàleg resolgui el problema monumental que hi ha, no pas únicament a Catalunya, sinó també a Espanya? Doncs permeti'm que li digui que, com a reclam de campanya, em sembla que és molt poc efectiu perquè és una frase buida de contingut. Ara, si el que vol és, com jo imagino, captar el vot orfe de Ciutadans, no cal que s'inventi subterfugis. Digui-ho clarament, que no vol que canviï res, que és la millor manera de guanyar-se'ls.

I UNA PREGUNTA PER EMMARCAR

I, encara, em va cridar l'atenció que, cap al final del debat, el senyor Illa formulés una pregunta que donava per descomptat que sabia la resposta a un dels grans misteris d'aquest conflicte. Va dir una cosa així com: "*¿Qué harán con nosotros, con más de la mitad de los catalanes, que no queremos la independencia?*" En primer lloc, jo li respondria el mateix que ja li va respondre el candidat d'ERC. Com ho sap, senyor Illa, que són més de la meitat? Si, precisament, el seu partit s'ha dedicat en cos i ànima a l'objectiu d'evitar que això es pugui saber! Si, precisament, és això el que volen els partits independentistes: votar per saber-ho...! Perquè no oblidem que l'opció independentista no consisteix a declarar la independència i establir un règim militar –o judicial com l'espanyol– perquè ningú no pugui aixecar la veu, sinó celebrar un referèndum democràtic que justifiqui aquella declaració o que mostri que no hi ha una majoria suficient per a fer-ho. Per això, no entenc que titllin d'antidemocràtic l'independentisme. Volen deixar votar. No pas impedir votar com fan els unionistes perquè res no canviï.

Però és que jo encara hauria anat més enllà. Perquè la del senyor Aragonès no va ser ben bé una resposta. Jo hauria preguntat al senyor Illa: "I vostès, què pensen fer amb nosaltres?" Perquè això també seria interessant saber-ho, no...? Però com que això tampoc no és ben bé una resposta i el senyor Illa hauria contestat, amb tota seguretat, "*diálogo dentro de la Ley*", el que jo li hauria contestat hauria estat necessàriament dual: si guanyés el no, respectar la decisió de la majoria i continuar lluitant per la independència amb tots els recursos democràtics a l'abast per tornar a intentar-ho al cap d'uns anys. Com al Quebec, com a Escòcia. Com a tots els països democràtics i civilitzats... I si guanyés el sí, demanar-los, a vostès, que respectessin també l'opinió de la majoria, que facilitessin que el Parlament espanyol canviés la Constitució per tal de fer possible la desconexió i acceptar que vostès, si els convingués, continuessin lluitant per la reunificació per les vies democràtiques existents. Com a tots els països democràtics i civilitzats.

Però ha de quedar molt clar –però molt clar, eh...?– que l'obscurantisme, les clavegueres, la repressió i la falta de democràcia, les posa la part unionista. I les posa perquè s'aprofita del fet que l'*statu quo* afavoreix la seva opció i vol impedir, de totes passades, que s'esbrini quina és, en realitat, l'opció majoritària de la societat. I no dubta a fer-ho fent servir tots els mitjans al seu abast, fins i tot, la força, la coacció, l'amenaça, la intimidació, la presó i l'exili,

Com passa a tots els països que no són ni democràtics ni civilitzats, senyor Illa. Ves per on...